

Chindie

Bragagiu

Ziua când pictează ore
În culori de-apus de Soare
Prinde-atâtea aurore
Și le-amestecă în zare.

De înmărmurește câmpul
Auzindu-se cum speră
Și-a uitat de toate timpul
Tremurând în atmosferă.

Șed și eu și nu știu cine
În tăcere mă îmbie:
Basmul se coboară-n mine,
Mă preling eu în chindie?

Parcă aș ședea pe ace
Și-aș întinde mâini spre zboruri
Când o pace mi se-ntoarce
Cu uimirea în fioruri.

Nu e răs și nici tristețe,
Nu sunt vise de lumină
Pur și simplu-n frumusețe
Inima mi-i arhiplină.

Vreau să fiu mai mulți deodată
Ca să despărțim frumosul
Adunându-ne în ceată
Fiecare cu prinosul.

Să simt c-orice părticică
Ce minunăție este
Vremea cu-ochi de viorică
Plăzmuită în poveste.

Însă doar cu mine-alături
În minune văd minune,
Iar splendoarea păтури, păтури
Cu întregul mă supune.

Înțeleg că nu se poate
Să-mi fiu singur mie geamăn
Cum și-aceste clipe toate

Sunt o seară fără seamăn...

Victor Bragagiu